

den side. Men jeg kan igen se, at hr. Keld Albrechtsen vil fortælle mig, hvad de ville have stemt. Han markerer igen, før jeg har talt ud, og det synes jeg er udmærket, men hr. Keld Albrechtsen, så kom dog til sagen og fortæl os, hvad de ville have stemt. Hvad har de fortalt hr. Keld Albrechtsen, som de ikke har fortalt de Vilepin, og som de ikke har fortalt Bush? Det er da interessant.

Men de oplysninger, jeg har, er, at ingen af dem har ønsket at melde ud, da de vidste, at de ville møde et veto – USA havde altså meddelt, at de ville gå, uanset hvad FN mente. Så siger de: Hvad skal vi så mene?

Så vi ved ikke, hvad de seks ville mene. Men det betyder ikke, at jeg siger, de ikke tæller med. Jeg siger bare, at de altså ikke har ønsket at skulle tælles med, og derfor kom der ikke nogen afstemning, fordi de seks altså heller ikke ønskede at stemme.

Med hensyn til Grønland og Færøerne har jeg svaret, at selvfølgelig inddrages de ikke på anden måde, end at der er den overflyvningstilladelse, som er givet i oktober 2001, og som regeringen ikke har fundet nogen grund til at tilbagekalde, men at Grønland og Færøerne ikke inddrages i krigen.

Til hr. Holger K. Nielsens spørgsmål om, hvorvidt vi tror på, at USA vil sætte tomme skruerne på Sharon: Det, der er sket, er, at kvarteret, som består af de fire parter, jeg har nævnt, nu får sin road map afleveret til Israel og Palæstina. Hvis der skal opstå fred i Mellemøsten, som vi kæmper for, og som vi selvfølgelig er enige om alle sammen, kræver det, at både USA og EU er aktive. Israel tror ikke meget på EU. Palæstinenserne tror ikke så forfærdeligt meget på USA. Sammen kan vi gøre meget, hver for sig kan vi ikke gøre ret meget. Så der behøver vi altså ikke komme med den der USA-kritik hele tiden. Vi har brug for dem for at få den fred. Den kan hr. Holger K. Nielsen ikke klare uden USA, men de kan heller ikke klare den uden os. Og vi vil naturligvis arbejde ihærdigt for den. Og på mødet med statsministrene og udenrigsministrene er også det emne på her på torsdag og fredag.

Kl. 19.20

Det er ikke en forudsætning for støtten, for vi har arbejdet for mellemøstfredsplanen hele tiden. Vi satte den jo i gang i juli måned. Den arbejder vi stadig for, men vi har bare hele tiden anbefalet: Se nu at komme i gang med den fredsplan. Tiden trækker ud. Folk dør, som ikke be-

høvede at dø, hvis man kunne komme i gang med fredsplanen, som kræver indsats fra begge sider.

Og til hr. Frank Jensen vil jeg sige, at regeringen fastholder sin trestrengede strategi, som vi også gjorde det i Afghanistan, den militære del, den humanitære del, stabilisering.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er der tre korte bemærkninger mere. I denne omgang er det hr. Ole Sohn, hr. Niels Helveg Petersen og hr. Villy Søvnald.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er en meget interessant debat, som udenrigsministeren har med hr. Keld Albrechtsen, men måske var det mere interessant, hvis udenrigsministeren kunne forklare Folketinget, hvorfor USA og Storbritannien har lagt så mange kræfter i, at der skulle laves en ny resolution, som kunne danne grundlag for, at krigen kunne starte, og forklare Folketinget, hvorfor udenrigsministeren så aktivt støttede, at der skulle laves en ny resolution, for at man kunne komme i gang med krigen. Hvorfor er det ikke vigtigt længere? Det var vigtigt i de mange uger, det stod på. Da var det altafgørende. Nu er det pludselig ikke vigtigt længere.

Det andet spørgsmål er: Når man nu har givet Saddam Hussein 12 år for at efterleve en resolution, og nu skal der så bombes, hvor lang tid skal der så gå, før man siger noget til Israel? Nu er der gået 30 år. Hvornår skal der gribes ind dér? Ikke med forhandling om, hvorvidt resolutionerne skal ændres, eller der skal laves nye; der ligger faktisk resolutioner. Hvornår skal de efterleves? Kan udenrigsministeren ikke se, at det netop er den forskelsbehandling, der giver baggrund for den frustration og den terror, der udvikler sig med udgangspunkt i Mellemøsten?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Mit første spørgsmål til udenrigsministeren er: Er det ikke rigtigt, at her i mandags i Sikkerhedsrådet forholdt det sig sådan, at tre permanente medlemmer plus omkring seks ikkepermanente medlemmer mente, at våbeninspektion ikke var udsigtsløs?

Og så er spørgsmålet videre jo ikke, hvad vi sagde og tænkte og mente i 1998. Det spørgsmål, fornuftige danskere stiller sig selv i dag, er selvfølgelig: Hvad er rigtigt at beslutte her i Folke-